

ГЛАВА 1

ЛОС С ПАНТАЛОНИ

До сега вероятно си мислите, че вече сте чували кажу-речи всяка коледна история, разказвана някога. Дори да не сте ги чували до една, може да ви се струва, че сте, защото – да бъдем честни – всички те са горе-долу едни и същи. Започват с нещо или някого, който заплашва да спре Коледа. (Все едно пък е възможно.) Обикновено е някой заядлив зелен тип (Гринч) или ужасна снежна вихрушка (Рудолф), или пък много тежък случай на запек (*Как сините сливи спасиха Коледа*¹). Накрая всичко се оправя благодарение на рязка

¹ В Щатите за Коледа традиционно се приготвя пудинг със сини сливи или със смокини. – Бел. ред.

промяна на мнението или на сияещ червен нос, или на нова диета с високо съдържание на фибри.

Не мога да обещая, че тази история ще е чак толкова различна, но мога да гарантирам, че не сте я чували преди. Само аз зная всяка подробност от нея – и сега я разказвам за пръв път.

Всичко започна преди не чак толкова много години, когато Коледа приближаваше бързо и Северният полюс кипеше от вълнение и усещане за неотложност. Госпожа Коледа вареше цели бурета сливи, докато елфите майсторяха играчки *колкото можеха по-бързо. Е, поне повечето.*

Двама от тези елфи бяха заети с по-важни според тях въпроси. Елдор и Схиф – най-добри приятели от дните си в Началното училище за елфи на Северния полюс – сега бяха в началото на второто си столетие, което според елфските мерки се смята за все още много ранна младост. Схиф беше нисък и кльоцав, докато Елдор беше бузест и висок. Висок за елф де. Извисяваше се на почти метър и трийсет от подметките на извитите си елфски обувки до връхчетата на заострените си уши. Или по-точно – до върха на едното си заострено ухо, защото другото беше толкова лошо обезобразено, че сега приличаше повече на

смачкана хартия. Добрата новина беше, че осакатеното ухо не изглеждаше чак толкова не намясто предвид безбройните наранявания, понесени от Елдор в резултат от многото номера, лудории и щуротии, които бе организирал – в това число последното му гениално изпълнение, което включваше зрял лос и чифт панталони на ярко шотландско каре.

– Бягай! – изкрещя Елдор толкова убедително, колкото е способен някой, който се кикоти истерично.

– Аз... бягам. – Схиф изпуктя, докато се мъчеше да не изостава от Елдор, като в същото време се стремеше да запази преднина спрямо грамаганския лос, който ги преследваше. Лосът ги настигаеше бързо въпреки факта, че на задните му крака бяха нахлузени чифт панталони на червено и жълто шотландско каре.

Елдор хвърли поглед през рамо и видя, че розата на лоса са само на сантиметри от задника на най-добрия му приятел. Успя да спре да се смее само колкото да изкрещи:

– Издигане!

Двамата елфи напълниха гробовете си с кислород, а после се изстреляха във въздуха на поне четири метра: така позволиха на много объркания – и въпреки това

много стилно издокаран – лос га притича право под тях.

(Издигането, трябва да знаете, е всъщност единствената магическа сила, която елфите имат, въпреки че не е толкова магия, колкото обикновена наука. За разлика от човеците, които вдихват кислород

и го преработват във въглероден диоксид, елфите превръщат кислорода в хелий, а това е и причината гласовете им да са толкова високи и да са такива добри танцьори. (Носят се като перца.) Пак така успяват да се катерят и слизат по всички онези комини, за да помагат на Дядо Коледа с разнасянето на коледните играчки.)

Проблемът с издигането е, че не можеш вечно да задръжаш гръха си, което – специално в тази ситуация – се оказва само временно решение по въпроса с много трайно присъстващия лос.

Когато Елдор и Схиф се спуснаха пак на земята, силно раздраженият звяр спря да тича и се извъртя рязко с лице към останалите без гръх елфи. Лосът набеде към тях разклонените си рога, все едно бяха лопати на снегорин, готвещ се да разчисти градска улица, изпълва звучно и затрополи напред. След като нямаха кой знае какъв друг избор, Елдор и Схиф хукнаха отчаяно към селото, до което още имаше към седемдесет метра.

Щом превалиха хълма и проблясващите светлини на селото се показаха ясно, Елдор пръв забеляза тънките спирали дим, които се виеха от комина на конференцията център.

– Какво? – Ахна, за миг забравяйки за четирикракия

си преследвач. – Да не провеждат среща без нас? Отново?

Преди Схиф да успее да отговори, лосът напомни на елфите за присъствието си, като стовари роза в задниците им с такава сила, че се вдигнаха във въздуха.

– Ааах! – писна Схиф, който, за разлика от приятеля си, досега не си бе чупил крайник.

– Издигане! – изкрещя Елдор. И когато всмукаха всичкия кислород, който можеха, и го задържаха, двамата елфи станаха като два бързо движещи се балона с хелий с форма на елфи, които се извисиха право към конференцията център.

Вътре в сградата срещата, на която Елдор и Схиф нарочно не бяха поканени, току-що беше открита. Гнърк, Главен ръководител на северните операции и почете член на Международната коалиция на елфите, се готвеше да произнесе ежегодната си реч за важността на работата в екип през последните две седмици преди Коледа.

Застанал на подиума, позастарелият елф намести очилата си за четене, после се прокашля твърде продължително. (Беше доста противно, освен ако не си падаше страшно по хвърчащи храчки.)

За щастие на всички присъстващи, звукът от надигаща се в дъното на нечие гърло слуз рязко спря, когато Елдор и Схиф връхлетяха с трясък през прозореца и се търкулнаха през залата за срещи.

– Елдор? Схиф? Какво правите тук? – попита намръщено Гънк, когато двамата новодошли се надигнаха от осеяния със стъкла под.

– Какво правим тук ли? – ухили се подигравателно Елдор и изтупа няколко парченца стъкло от официалния си горскозелен елфски костюм. – Мисля, че въпросът е какво *не* правим тук? Нима провеждате среща без нас? Отново?

– Не е за вярване – рече Схиф, който едва имаше време да поклати отвратно глава, преди вратите на залата да бъдат разтворени с грохот от лос в панталони на шотландско каре. Рязкото разтваряне на вратите запрата Елдор и Схиф през половината зала, където преобърнаха масата с напитки и закуски и на пода изпопагах пуши, бисквити, кейкове и прочутите лимонови кексчета на Джуни.

Пронизителни, усилени от хелий писъци изпълниха въздуха, щом лосът се втурна през залата за срещи, като размяташе ужасените елфи из цялата стая с разклонените си рога.

- Това е кошмарно! – изпиця Схиф иззаг преобърнатата маса. – Какво ще правим?

- Дръж – рече Елдор и измъкна един паднал десерт от гънките на панталона си. – Когато животът ти поднася лимони, изяж лимоново кексче.

- Не искам лимоново кексче! – кресна Схиф.

- Ако щещ – рече Елдор и отхана голяма ханка, докато обезумели елфи търчаха към изхода. Безредното бягство предизвика задръстване и предостави на лоса идеалната възможност да се втурне вътре, да вдигне трима-четирима елфи едновременно и да ги запрати в стените и към едно пиано с твърде немелодичен трясък.

- Знаеш ли, странно е, като си помисля, че някой ден ще се смеем на това – промърмори Елдор с пълна с печива уста.

- Как може да го кажеш? – нагвика Схиф звуците от приземяване на малки тела върху неща, съвсем неподходящи за приземяване.

После, точно когато изглеждаше, че кошмарът никога няма да свърши, вътре готичаха двама униформени елфи от охраната, всеки въоръжен с пушка с упойващи стрелички. Първият се прицели и стреля, като уцели лоса право в задния крак. Това не подейства и

лосът продължи да размята елфи наоколо като остроу-
хи плъшени играчки, натъпкани със слама. Нужна
беше втора стреличка във врата на животното, за
да припадне, а стаята да утихне отново.